

Με δημόσια παρέμβασή τους τα στελέχη του ΚΚΕ Βασίλης Καλαματιανός και Γεράσιμος Αραβανής, ασκούν κριτική στην πολιτική παρέμβαση του ΚΚΕ και ευρύτερα της Αριστεράς και θέτουν για συζήτηση την επιτακτική αναγκαιότητα ενός κινήματος και ανατροπής, καθώς και μιας επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής.

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Αίσθηση έχει προκαλέσει [άρθρο των γνωστών στελεχών του ΚΚΕ](#), Βασίλη Καλαματιανού (ΒΚ) και Γεράσιμου Αραβανή (ΓΑ) στην Εφ. ΣΥΝ (24/10). Οι αρθρογράφοι επισημαίνουν τα λάθη και τις αδυναμίες του ΚΚΕ στην αντιμετώπιση της επίθεσης του κεφαλαίου και στην αξιοποίηση των αγωνιστικών διαθέσεων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Η κριτική αυτή, χωρίς να διαρρηγγύει τη σχέση των δύο στελεχών με το ΚΚΕ, γίνεται από αριστερή επαναστατική σκοπιά.

Αξίζει να αποτυπώσουμε την πορεία και τη λογική της τοποθέτησής τους: Διαπιστώνουν ότι η μεγάλη οικονομική κρίση που έπληξε και την Ελλάδα και η επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων ανέδειξαν τις ανεπάρκειες και τα όρια των αστικών πολιτικών δυνάμεων. Ανέδειξαν όμως και τις σοβαρές ανεπάρκειες της Αριστεράς, ιδιαίτερα της κομμουνιστικής Αριστεράς στα κεφαλαιώδη ζητήματα: «Την ιδεολογία και την επεξεργασία της στρατηγικής στο δεδομένο επίπεδο ανάπτυξης της χώρας, στο πλαίσιο της ΕΕ και γενικότερα και στη σύνδεσή της με τη συγκυρία». «Την αδυναμία διαμόρφωσης πολιτικής τακτικής που θα προωθεί την ενότητα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, θα διεκδικεί τη λύση των άμεσων προβλημάτων τους και θα συνενώνει αρμονικά τον αγώνα αυτόν με την προώθηση της υπόθεσης του σοσιαλισμού». Οι αρθρογράφοι επισημαίνουν ότι η πορεία των εξελίξεων απ' το 2009 ως το 2015 επιβεβαιώνει τις παραπάνω διαπιστώσεις. Στη διετία 2010-2012 αναπτύχθηκε ένα κίνημα πρωτοφανούς μαζικότητας. «Σε αυτή τη φάση η απόλυτα αναγκαία παρέμβαση της πολιτικής πρωτοπορίας, του ΚΚΕ, να χαράξει την τακτική και τους στόχους του κινήματος, να δώσει περιεχόμενο και προοπτική δεν εκδηλώθηκε ποτέ». Έτσι, οι αδυναμίες του κινήματος σε συνδυασμό με την προπαγάνδα και τη δράση των αστικών κομμάτων και της ΕΕ οδήγησαν στην εκτόνωση του κινήματος. Σ' αυτές τις συνθήκες ο ΣΥΡΙΖΑ «εκμεταλλεζόμενος τα λάθη του ΚΚΕ» εμφανίζεται ως αριστερή εναλλακτική κυβερνητική λύση και εκτινάσσεται από το 4-5% στο 26%.

Στις εκλογές του Γενάρη ο ΣΥΡΙΖΑ κατακτά την πλειοψηφία και σχηματίζει κυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ. Στους επτά μήνες διακυβέρνησης υποτάσσεται πλήρως στον ευρωενωσιακό ιμπεριαλισμό και το μονοπωλιακό κεφάλαιο και υπογράφει το τρίτο και πιο επώδυνο μνημόνιο. Παρά την προδοσία των λαϊκών συμφερόντων ο ΣΥΡΙΖΑ νικά εκ νέου στις εκλογές του Σεπτεμβρη με μικρές απώλειες. Αρχίζει με απανωτά κτυπήματα η εφαρμογή του τρίτου μνημονίου με μέτρα ισοπεδωτικά για την εργατική τάξη και το λαό. Παράλληλα, ο ΣΥΡΙΖΑ με τη στήριξη συστημικών δυνάμεων επιδιώκει να κυριαρχήσει στον κεντροαριστερό χώρο και στην πολιτική ζωή της χώρας για χρόνια. Αυτή η εξέλιξη εγκυμονεί κινδύνους περιθωριοποίησης της κομμουνιστικής Αριστεράς και παγίωσης των αντιλαϊκών λύσεων.

Οι ΒΚ και ΓΑ με δραματικούς αλλά και εύστοχους τόνους επισείουν υπαρκτούς κινδύνους:

«Σήμερα δεν υπάρχει πλέον χρόνος για ολιγωρίες και ταλαντεύσεις όσον αφορά την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Η κομμουνιστική Αριστερά θα δώσει στο λαό άμεσα διέξοδο και θα σταματήσει να τα παραπέμπει όλα στο σοσιαλιστικό μέλλον ή δεν μπορεί να έχει προοπτική». Και συμπληρώνουν: Οι κίνδυνοι δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν «περιμένοντας να πέσει το ώριμο φρούτο, αλλά με ένα ισχυρό κίνημα

αντίστασης και ανατροπής». Σ' αυτήν την κατεύθυνση οι αρθρογράφοι προτείνουν ορισμένες άμεσες κινήσεις:

Πλατιά κινητοποίηση των εργαζομένων σε ενιαίο μέτωπο χωρίς διαιρέσεις και διακρίσεις με στόχο την ανατροπή του μνημονίου αλλά και της κυρίαρχης πολιτικής. Υπερβαίνοντας το σεχταρισμό του ΚΚΕ, θεωρούν ότι «η δημιουργική συνεισφορά όλων των δυνάμεων της Αριστεράς είναι αναγκαία προϋπόθεση». Σταθερή βάση για την ανάπτυξη του κινήματος θεωρούν και την ανάπτυξη αποτελεσματικού ιδεολογικού μετώπου, που θ' αποκαλύπτει τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ΕΕ και θα αποδομεί τα πολιτικά και ιδεολογικά επιχειρήματα των αστικών δυνάμεων.

Απ' την κοινή δράση θα διαμορφώνονται οι προϋποθέσεις για τη **δημιουργία κοινωνικοπολιτικού μετώπου εναντίον των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού, που θα κατατείνει στην επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού.**

Συμβολή στην αναζήτηση μιας σύγχρονης επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής αποτελεί η θέση τους ότι το κοινωνικοπολιτικό μέτωπο που προτείνουν, πέρα απ' την ανατροπή του μνημονίου και την ικανοποίηση των βασικών λαϊκών αναγκών, θα περιλαμβάνει πλαίσιο στόχων που συγκρούονται και αμφισβητούν την αστική κυριαρχία. Κυριότεροι τέτοιοι στόχοι είναι: «Η αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, η διαγραφή του χρέους, αντιμονοπωλιακά μέτρα και κυρίως εθνικοποιήσεις επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, αρχής γενομένης απ' τις τράπεζες».

Θεωρούν ότι με μοχλό την πάλη το κίνημα θα παίρνει με το χρόνο πιο μαζικά χαρακτηριστικά και βαθύταξικό περιεχόμενο. Διατυπώνουν τη θέση ότι: «Καμιά αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει ότι όλοι αυτοί οι στόχοι και τα αιτήματα είναι δυνατόν να υλοποιηθούν στο έδαφος του καπιταλισμού». Απ' αυτή τη διατύπωση δεν αποσαφηνίζεται αν θεωρούν ότι οι στόχοι αυτοί στο σύνολό τους δεν είναι πραγματοποιήσιμοι στον καπιταλισμό ή αν είναι πραγματοποιήσιμοι ορισμένοι απ' αυτούς και όχι όλοι. Είναι πάντως βέβαιο ότι δεν εγκλωβίζονται στη σταδιολογία θεωρώντας ότι αυτοί οι στόχοι θα είναι «το όχημα μέσω του οποίου η εργατική τάξη θα προσεγγίσει τον σοσιαλισμό». Κυρίως, μ' αυτή τη θέση του, παρά τις ιδιαιτερότητές της, προσεγγίζουν τη σύγχρονη μεταβατική πρόταση. Τέλος, σημαντική είναι και η διαπίστωσή τους ότι «είναι η ώρα ν' ανοίξει η συζήτηση για το επαναστατικό κόμμα στην εποχή μας».

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ, 1/11/2015